

INHOUD

5	Wie ben ik?	62	De trouwerij
9	Ruzie	67	Reizen
13	Honger	71	Rivaliteit
17	In bed	73	Oppassen
21	Opkomen voor een stief	76	Groep 8 musical
24	Knuffels	79	Seks
27	Blue Monday	82	Strijken
30	Viswif	85	De stiefopa
35	De leuke foto	89	Verhuizen
38	Olifant	92	Verjaardagen
41	Eten	95	Wat bind je?
44	Duiken	97	Wil je zelf geen kind?
48	Splitten	100	Sinterklaas
51	Rouwkaart	104	Bonuskind
54	Dieren	106	Het hoofd van mijn moeder
57	Lachen	109	De Peter
59	Puberen		

Wie ben ik?

Ik heb me nooit een echte stiefvader gevoeld. Misschien ook omdat stief zo negatief klinkt. Stiefmoeders zijn heksen. Stiefvaders vaak pedo's.

Ik voelde me geen van beiden en mijn stiefkind noemde me vanaf dag 1 Peet.

Dat was goed genoeg. Helaas voor mij heeft de moeder van Anouk Nederlands gestudeerd en mede daardoor de vreemde gewoonte nieuwe woorden te verzinnen. Zo heet poepen bij ons podepen. Zeggen we altijd dankie in plaats van dankjewel en hebben de meeste mensen die we kennen een bijnaam. Simone heet Enomis. Willemijn heet Eddie. Roland én Claudia heten Muisje en Anouk is ook een bijnaam.

Heel leuk natuurlijk en je snapt dat ik er ook aan moest geloven. Mijn vriendin is niet heel groot en Anouk ook niet zo, terwijl ik daarentegen best lang en stevig ben. Stevig ja. Niet dik! De eerste jaren dat ik Anouk kende heette ik daarom Het Gebouw. Alhoewel ik Gebouw wel een beetje afstandelijk vond, liet ik het erbij. De bijnamen konden per week veranderen. Zo heet ik ook wel eens Mystery Guest, Panna Cotta, de Filmster. Ik denk dat ik net een beetje klaar was met Het Gebouw toen we een weekendje naar Eurodisney gingen. Gezellig met zijn drieën in de auto. Liedjes meezingen en broodjes met kaas eten. Ergens in Noord-Frankrijk gebeurde het. Daar langs de snelweg twee uur boven Parijs was de afslag naar een parkeerplekje. Je weet wel zo'n plek waar je drugs kunt verhandelen, even in de struiken kunt plassen of een homofiel aan je piemel kunt laten zitten. Ik hoefde geen van deze dingen, dus besloot ik door te rijden. Het witte bord met daarop de naam kwam langzaam binnen leesafstand. Ik denk dat ik het 't eerste zag, de naam

van het parkeerplaatsje. Ik hield wijselijk mijn mond. Mijn vriendin zat naast me en Anouk achterin. Ik hoopte dat ze het niet zouden zien, maar het leek of ze hier op hadden zitten wachten. Bijna in koor lazen ze enthousiast voor wat ze op het bord zagen staan: Peutie!

Tot op de dag van vandaag is dat mijn bijnaam. Of een afgeleide daarvan. Peut. Of Peutel krijg ik ook nog wel eens naar mijn kop geslingerd.

Toen ik Anouk net leerde kennen, speelde ik een kleine rol in de film Pluk van de Petteflet. Dat was natuurlijk een leuke binnenkomer. Anouk was 6, dus die vond dat wel interessant.

In Pluk van de Petteflet speelde ik een van de vier houthakkers. Een redelijk onbenullige rol, want zelfs na twee dagen filmen noemde de regisseur ons nog steeds bouwvakkers. Ik wist nog wel welke rol ik speelde en vertelde Anouk vol trots dat ik houthakker was. Als beginnend stiefouder doe je namelijk erg je best voor het kind. Al is het maar om haar moeder te vriend te houden. Anouk was onder de indruk. Via mijn vriendin hoorde ik dat een oom van Anouk een paar weken later aan haar had gevraagd wat die nieuwe vriend van haar moeder eigenlijk deed voor de kost. Met droge ogen had Anouk verteld dat ik houthakker was. In principe was daar niks aan gelogen. Dat het in een film was en dat ik nu al weer lang en breed in between jobs was, wist Anouk niet. Nu heeft Anouk een hele leuke oom die wist dat de moeder van Anouk niet zo vaak in het bos kwam, dus vroeg hij het even na. Zelf vind ik het nog wel eens jammer. Dat ik geen houthakker gebleven ben. Van het sprookjesfiguur houthakker transformeerde ik naar stiefvader.

Ik kende Danielle en Anouk al een paar jaar. Ik heette nog gewoon Het Gebouw en op een dag was ik eerder in het huis van Danielle dan zij zelf. Via de telefoon vroeg ze me of ik Anouk even van de opvang op wilde halen. Dat wilde ik wel. Ik ging het schoolgebouw

in en zag kleine kinderen bezig met elkaar, en vooral niet met hun familie. Ik zag ouders die op zoek waren naar hun eigen kind. Of een nieuwe relatie. Ik zocht ook en daar zag ik de kleine Anouk. Ze was blij me te zien. Dit in tegenstelling tot de leidster die mij zag en vroeg wie ik op kwam halen.

Ik was me tot op dat moment van geen kwaad bewust geweest, maar ineens realiseerde ik me dat dit verdacht over kon komen. Een man met het postuur van een houthakker die ze nog nooit hadden gezien kwam ineens de kleine Anouk ophalen.

Ik was me extreem bewust van mezelf en zette een Facebook gezicht op. Ik probeerde zelfs ongemerkt heel diep uit te ademen zodat ik wat kleiner zou lijken. De leidster bleef me net iets te lang aankijken. Zodat ze mijn signalement makkelijker kon onthouden, denk ik.

Anouk, antwoorde ik, alsof het de normaalste zaak van de wereld was dat ik verdachte was in een kinderonvoeringszaak. De leidster dacht na en vroeg aardig, maar streng wie ik was. Mijn eerste impuls was mijn naam te zeggen. Of: een pedofiel. Maar dit leek me niet het moment voor grapjes, dus zei ik: de vriend van haar moeder.

De leidster leek nog niet helemaal gerustgesteld. En toen kwam Anouk bij ons staan. De leidster draaide zich rustig om naar Anouk en vroeg: Anouk, wie is dat?

Ik wist dat dit erop of eronder was. Als Anouk van me af wilde, was dit haar kans. Ze hoefde alleen maar haar schouders op te halen of huilend weg te rennen en ik was de sjaak. Ik zou haar dan nog vast kunnen grijpen en haar mee kunnen sleuren, maar dat zou de zaak geen goed doen. Anouk keek even schuin naar boven naar mij en toen weer naar de leidster.

Dat is mijn stiefvader, zei ze.

Ik was een stief geworden.
Met haar hand in mijn houthakkershand liepen we naar buiten.

“

**Het was onze
eerste en
onze laatste
ruzie.**

”

Ruzie

Ik heb eigenlijk nooit echt ruzie gehad met mijn stiefkind. Ik denk eerlijk gezegd dat dat een uitzondering is. De meeste stiefouders krijgen mot met hun stiefkinderen. Zeker als die de pubertijd in knallen.

Eén van onze eerste vakanties was naar Zuid-Afrika. Ik had mijn credibility al op het spel gezet door Danielle en haar dochter uit te nodigen voor een quadtocht door de Zuid-Afrikaanse bossen. De kleine Anouk ging bij mij achterop en haar moeder nam haar eigen quad. Vanaf minuut 1 voelde ik aan Anouk dat ze het niet vertrouwde. Ze vertrouwde mijn stuurmanskunsten wel, maar die van haar moeder niet. Danielle had niet flauw willen doen en toegestemd in de quadtocht. Waarschijnlijk had ze bedacht dat ze dit anders met haar ex had moeten doen en dat het ook wel goed was voor de kleine Anouk om andere dingen te doen dan nagels lakken en maskers opdoen.

Vanaf de eerste seconde wrong Anouk zich in allerlei bochten om maar oogcontact met haar moeder te houden. Alsof het zo maar eens de laatste keer zou kunnen zijn dat ze haar moeder zag. Nederlandse vrouw met quad in ravijn gestort. Ik zag de krantenkop al voor me. Anouk ook, want die zat haar nek te verrekken om nog een glimp van haar ploeterende moeder op te vangen.

Af en toe reed ik achter mijn vriendin en ik moet zeggen dat ik ook wel eens dacht dat dit middagje minder leuk zou eindigen dan dat het begon. Natuurlijk liet ik er niets van blijken en na een spannend uurtje wisten we de quads allebei weer heelhuids terug te krijgen bij het hotel. Ik weet niet of het aan de quadtour

lag of gewoon aan het feit dat Anouk nu wist dat de kans dat haar ouders weer bij elkaar zouden komen zo'n beetje vergeven was. Maar het viel me die middag op dat Anouk als ze met haar moeder sprak, demonstratief tussen haar moeder en mij in ging staan en met haar rug naar mij toe. Later begreep ik dat ze het jammer vond dat haar vader er niet bij was. Zielig. Maar niet echt ruzie.

Onze ruzie kwam op een andere vakantie. Anouk was denk ik een jaar of 11 en we gingen mee met haar beste vriendinnetje. Haar opa en oma hadden een huis op Ibiza en daar konden we samen met het beste vriendinnetje en haar moeder een week logeren.

De combinatie met die moeder bleek niet direct de beste. In die week hoorde ik dat ik niet mocht rennen bij het zwembad, geen garnalen in de koelkast mocht zetten want daarvan gaat de hele koelkast stinken, of: je kan nu al wel doorschakelen, hoor. Dat soort dingen. Desalniettemin hadden we ook veel gezellige uurtjes bij het zwembad.

Nou was het zo dat ik op vakantie vaak avontuurlijke dingen deed met Anouk. Op een strand heb ik ongeveer dezelfde spanningsboog als een kind van 4, dus ga ik kijken wat er verder nog te doen is. En Anouk ging altijd mee. Samen liepen we naar haventjes. Of kliffen. Of we keken met een duikbril in poeltjes water naar garnalen en kleine visjes. Dat noemden we op avontuur.

Maar op Ibiza gingen we niet op avontuur. Logisch. Anouk was daar met haar beste vriendin. Daar deed ze meidendingen mee. Ik zat in een strandstoel naast het zwembad en maakte me zorgen over rennen bij het zwembad, de geur in de koelkast en wanneer ik naar zijn 2 zou moeten schakelen. En toen hoorde ik Anouk ineens de eerste aanzet tot puber maken. Ze begon haar beste vriendin te vertellen dat Peet (ik dus) altijd op avontuur ging en dat ze dat stom vond. Echt heel stom.

Ik hoorde het met lede oren aan en wist niet precies wat ik ervan moest vinden. Wat ik altijd als gezellig en verbroederend had ervaren was nu betiteld als stom. Heel stom.

Anouk was 11 en dan is niet alles wat je zegt per se waar, maar ik vond het jammer. Vanaf nu geen zoektochten tussen de kliffen meer, geen ontdekkingen van garnalen en andere schaal- en schelpdieren. Ik moest er weer alleen op uit. Na een beetje gejouw van Anouk merkte ze dat het haar vriendinnetje eigenlijk niet boeide wat Anouk met haar stiefvader deed, dus liet ze het onderwerp voor wat 't was.

Een kwartiertje later riep de moeder van Anouk me naar onze kamer. Ik was me van geen kwaad bewust en liep niet te hard (want ik had natte voeten) onze kamer in. Daar trof ik een serieus kijkende moeder en de kleine Anouk met een trillip aan. Ik heb vaak de neiging dingen met een grap af te doen, maar ik voelde dat dit een belangrijk moment was.

Danielle nam het woord en zei dat Anouk me wat wilde vertellen. Anouk keek schuin naar de grond en begon een beetje schutterend haar verhaal.

"Ik heb net gezegd dat ik op avontuur gaan met jou niet leuk vond en daarvoor wil ik sorry zeggen, want ik vind het wel altijd leuk."

Ik bleef een beetje serieus en zei dat ik dat heel fijn vond om te horen. Want dat vond ik ook. En ik vond 't ook altijd leuk. Om de spanning te breken maakte ik een klein grapje en we waren weer vrienden.

Het was onze eerste en onze laatste ruzie.

“

**Als ik zin in
een koek heb
dan krijg
ik die.**

”

Honger

Ik had honger. Geen trek, maar echt honger.

Ik was 15 en ik had zin in een roze koek. Zoals elke puber dacht ik dat het heelal om mij draaide en als ik zin had in een koek, dan moest alles daarvoor wijken.

Dat er mensen waren die nooit koek aten en al blij zouden zijn met een droge bal oude rijst, wist ik niet en wilde ik ook niet weten.

Ik ging op zoek naar iets te eten in de keukenkastjes van ons rijtjeshuis. En daar was ze, mijn stiefmoeder. De vrouw die welgeteld 7 jaar ouder was dan ik en nu de rol van moeder in ons gezin vervulde. In het begin vond ik het nog leuk. Mijn vader had een vrouw weten te versieren. Mijn zus en ik dachten dat wij eerder dan mijn vader doorhadden dat deze vrouw wel interesse in hem had. Waarschijnlijk deden ze het al een tijdje en wilden ze ons een kans geven zelf die conclusie te trekken. Dat hadden we gedaan en nu woonde Marianne alweer een half jaar bij ons. Mijn zus was 4 jaar ouder dan ik, dus zij scheelde maar 3 jaar met onze stiefmoeder.

Nu mijn stiefmoeder bij ons woonde, vond ze ook dat wij ons moesten houden aan haar regels. Het enthousiasme voor de nieuwe vriendin van onze vader was dan ook snel verdwenen. En dus stond ze voor me om mij te vertellen dat het al 5 uur was en dat ik dus niet een paar koeken kon gaan eten, want over een uur zouden we echt gaan eten. Aan een tafel met borden en zo. Dat was een tegenslag. Wat een volslagen onzin! Ik wilde iets en het kon niet meteen. Met zoiets krijg je de gemiddelde puber volledig over de rooie. Ondanks dat ik me niet in andere mensen kon verplaatsen, kon ik me wel in mensen verplaatsen die ik nodig had. Mensen die ervoor konden zorgen dat alles wat ik wilde

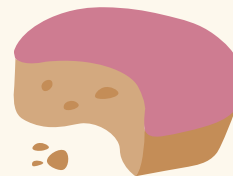
doorging. En mijn echte moeder was er zo een. Ze woonde vlak bij ons. In een 14-hoog-flat. Zo noemden we die flats, je raadt wel waarom. Mijn moeder woonde ook nog eens op de veertiende verdieping. Precies op de hoek. En vanuit die verdieping keek ze over het prachtige Nieuwegein en op de tuin en de achterkant van het rijtjeshuis waar ze de eerste 14 jaar van mijn leven met ons had gewoond. Vanuit mijn puberkamertje kon ik als ik schuin naar boven keek het huis van mijn moeder zien. Gewoon een flatje waar soms licht brandde en soms niet. Nu was dat licht het licht dat ook mijn moeder en haar vriendin bescheen. Als puber zat ik niet zo vaak naar het licht van mijn moeders huis te turen. Ik was meer bezig met mijn eigen dingen. Bijvoorbeeld of ik ooit nog een vriendin zou kunnen krijgen. Mijn beide ouders hadden er geen moeite mee dus wellicht dat het mij ook ooit nog zou lukken.

Maar nu had ik een ander probleem: ik had honger en die moest gestild worden. Toen mijn moeder in haar 14-hoog-flat was gaan wonen, hadden mijn ouders een afspraak gemaakt. Op het moment dat ik naar mijn moeder wilde, mocht dat. Ongeacht het tijdstip of de reden. En van die regel ging ik nu gebruik maken. Want er was nog iets dat ik onthouden had: als ik klaagde over mijn stiefmoeder tegen mijn echte moeder was mijn moeder altijd voor mij. Dus doortrapt als ik was, keek ik mijn nieuwe stiefmoeder aan en zei: "Ik ga naar mijn moeder." Deze zin was minder onschuldig dan hij hier nu klinkt. Eigenlijk zei ik: ik heb schijt aan jou en je lullige regeltje. Als ik zin in een koek heb dan krijg ik die. Is het hier niet dan wel bij mijn echte moeder. Iets wat jij nooit zal worden.

Mijn stiefmoeder wist dat deze wedstrijd niet te winnen was en liet me gaan. Had ze mij tegengehouden, dan was het volledig uit de hand gelopen. Dan was ik gaan klagen bij mijn moeder, dat ik niet naar haar toe had gekund toen ik het wilde. En iedereen weet: krijg nooit ruzie met een moeder over haar kind. Dat verlies je.

Kortom, met een verschrikkelijke honger vertrok ik richting mijn moeder. Toen mijn moeder mijn klaagzang over mijn stiefmoeder aanhoorde, reageerde ze precies zoals ik van haar had verwacht. Belachelijk dat ik geen koeken mocht eten van mijn stiefmoeder. Hoewel ik het me niet kon herinneren zei mijn moeder dat zij altijd had gezegd dat je moest eten als je honger had. Een soort levenswijsheid van iemand die de oorlog mee had gemaakt. En ik - die nog helemaal niks had meegemaakt - was het daar natuurlijk mee eens. Er werd een pak koeken open getrokken en snel vrat ik mijn immense honger weg. Ondertussen praatten we na over de belachelijke regeltjes van mijn stiefmoeder. Volgens mij bood mijn moeder me zelfs nog een biertje aan, maar omdat ik pas 15 was en zo nog moest eten, weigerde ik. Mijn moeder was nooit de moeilijkste geweest, maar of ze dit echt meende, betwifel ik.

Als kind van gescheiden ouders weet je al snel hoe je je stiefmoeder of -vader tegen je echte ouders uit moet spelen. Tot op de dag van vandaag vind ik dat ook terecht. Het is aan de echte ouders in hoeverre ze zich daarvoor laten gebruiken. Mijn moeder hield van mij en ik van haar. Een half uurtje later zat ik misselijk aan de eettafel. Om me niet te laten kennen, zei ik niks en at met lange tanden mijn aardappelen en groente op. Nu eet ik alleen nog roze koeken voor vieren en na 8 uur 's avonds.

In bed

De kleine Anouk was zich van geen kwaad bewust. Haar ouders waren bijna een jaar geleden gescheiden, maar wat dat precies inhield, begreep ze zich nog niet helemaal. Ze was samen met haar moeder in een ander huis in Amsterdam gaan wonen en precies toen ze daar introkken, was het Sail. Recht voor de deur van haar nieuwe tweede thuis. Op de eerste avond was er buiten vuurwerk. Speciaal omdat zij daar waren komen wonen, had haar moeder gezegd. Tot nu toe was die scheiding dus best leuk. Maar Anouk wist nog niet wat haar te wachten stond.

Op een avond was ik haar moeder tegengekomen. Tijdens het stappen. Ik had haar gevraagd of ze al een relatie had en dat was niet zo. Ik ook niet, dus besloten we samen wat te beginnen. Dat klinkt kort door de bocht en dat was het ook. Bij wijze van grap hadden de moeder van Anouk en ik besloten dat we een relatie hadden. Alle handelingen die daar meestal aan vooraf gingen, moesten nog komen. En daarom hadden we afgesproken. De moeder van Anouk had me al een paar keer verteld dat ze een dochter van 6 had. Ze zei het zo vaak dat ik me af begon te vragen of het kind wel goed bij haar hoofd was. De moeder had lachend gezegd dat ze heel normaal was. Op een avond was ik komen eten. Anouk was al naar bed dus die eerste ontmoeting liet nog even op zich wachten. De avond met haar moeder was zo gezellig dat we besloten onze relatie voort te zetten. Daar hoorde natuurlijk ook een logeerpartijtje bij. Zo gezegd, zo gedaan. Ik belandde in het bed van de moeder van Anouk. Ik had nog wel de tegenwoordigheid van geest om de kant van het bed te nemen die het verst van de slaapkamerdeur af was.